

spolku (Güterbeamtenverein) a pod., nebo záleželo v odbytném nebo v darech z milosti. Pokračující, praví pak motivy dále, »břemeno vyšších požitků podle osnovy ukládá se zaměstnavateli«. Z toho plyne, že zaměstnavatele (§§ 11. a 12. zák. č. 130/21) má stihnouti jen to, oč požitky zákonem č. 130/21 upravené převyšují požitky za opatřovací oprávněnou osobou vůbec odjinud pobírané nebo jí příslušející. V tom smyslu rozuměti jest ustanovení § 13. zák. č. 130/21 a nelze tudíž odpočet omezovati jen na důchody od ústavů a zařízení uváděných v pensijních zákonech, jak míní žalobkyně. Pensijní fond na velkostatku žalovaného byl podle stanov zařízením pensijním a po zavedení nuceného pojištění měl zřejmě úkol zařízení doplňujícího, pokud se týče náhradního, vzhledem k pojištění nucenému.

Rozh. nejv. soudu ze dne 9. června 1927 č. j. Rv. I. 1632/26. Dr. Št. Musil.

Opírá-li žalobce svůj náhradní nárok proti obci jedině o zanedbání předpisů místní policie, tedy o důvod veřejnoprávní, není pořad práva podle § 37 odst. 2. obecního zřízení českého přípustným.

Z důvodů nejvyššího soudu: Rekursní soud pokládá pořad práva za přípustný, protože prý žalobce neodvozuje svůj nárok z veřejnoprávní povinnosti obce, plynoucí z ustanovení § 28 č. 3 obecního zřízení českého, nýbrž jej prý odvozuje ze zavinění obce spočívajícího v tom, že se nepostarala o nápravu, ač byla upozorněna a znala vadný, nebezpečný stav mostní zdi. Než z tvrzené okolnosti, že se obec přes upozornění a znalost vadného a nebezpečného stavu mostní zdi nepostarala o nápravu, neplyne ještě, že by nárok, plynoucí z tohoto zavinění obce, byl povahy soukromoprávní. Obcí zaviněné zanedbání bezvadného a bezpečného stavu mostní zdi může míti v zápětí i ručení obce podle §§ 28, 34, 37 ob. zř. pro Čechy. Jde právě o to, zda se obec podle žalobního tvrzení zanedbáním stavebního stavu mostní zdi provinila proti svým soukromoprávním povinnostem aneb se provinila proti svým povinnostem veřejnoprávním. Tvrdí-li žalobce, že obec zavinila úraz na př. tím, že zanedbala povinnosti, které bezpečnostní předpisy ukládají jí jako v pozemkové knize zapsané vlastníci pozemku nebo na něm zřízeného mostu, tedy jako podmětu soukromoprávnímu, uplatňuje-li tedy povinnosti obce z jejího soukromého vlastnictví, uplatňuje tak ovšem soukromoprávní závazek žalované obce, o němž rozhodovati přísluší soudům. Vytýká-li však žalobní žádost

obci jako veřejnoprávnímu podmětu, vykonávajícímu místní policii a pečujícímu o bezpečnost veřejné dopravy, provinění proti předpisům o vykonávání místní policie (§ 28 a 34 obec. zř. pro Čechy), pak přivádí k platnosti nárok, kotvící ve veřejném právu, pro nějž soudy podle § 37 odst. 2. téhož zákona a § 1 jur. n. příslušny nejsou, pokud správní úřady neuznaly o povinnosti k náhradě škody (srov. rozhodnutí č. 6275 sb. n. s.).

V souzeném případě nelze ze žalobcova přednesu nic seznati, z čeho by bylo lze usuzovati, že žalobce opírá svůj nárok o porušení soukromoprávních závazků obcí jako podmětem soukromoprávním, ačkoli to bylo jeho povinností (§§ 178, 226 c. ř. s.), chtěl-li přípustnost pořadu práva dolíčiti. Naproti tomu lze z jeho tvrzení, že most na veřejné cestě byl v nebezpečném stavebním stavu, že policejní stráž o tom dávala zprávy a že oznámil svůj úraz místní policii, právem usuzovati, že opírá svůj nárok jediné o domnělé zanedbání předpisů místní policie, tedy o důvod veřejnoprávní. Že pro takový nárok není pořad práva přípustný, vyslovil a odůvodnil obšírněji nejvyšší soud již opětne (srov. roz. č. 5006, 6333, 6338 a mnoho jiných). Netřeba proto otázku tu zde znovu rozebírat.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 17. května 1927. č. j. R I 351/27. Dr. Grešl.

Rozvrh přejímací ceny za pozemky přiznané drobným pachtýřům děje se v řízení nesporném podle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v dražbě prodané (§ 26 zákona ze dne 27. V. 1919 č. 318 Sb. z. a n.). Rekursní lhůta obnáší 14 dnů a platí tu obdobně sankce vytčená v § 210 ex. ř.

Obě nižší stolice zamítly nároky uplatňované jménem patronátních břemen, nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti české finanční prokuratury, opravil však usnesení nižších stolic v ten rozum, že se k nárokům církevních ústavů vyplývajících z patronátních břemen při rozvrhu přejímacích cen nepřihlíží, a to z těchto důvodů:

Předpis § 26 požad. zák. ze dne 27. V. 1919 č. 318 Sb. z. a n. stanoví, že soud rozdělí přejímací ceny podle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v exekučním řízení.

Exekuční řízení v pravdě to není, protože nejde o žádnou exekuci, pročez také starší předpisy, jež mluví o rozdělení náhrady za vyvlastněné nemovitosti, na př. § 34 odst. 2. zák. o vyvlastnění k účelům železničním ze dne 18. II. 1878 č. 30 ř. z.